

samo, neboť v něm a nikoli ve způsobu, jakým se stalo, záleží proti-právní jednání, v takovém případě nesejde na způsobu rozšiřování nebo užívání, když rozsudkem musí býti řešena otázka přípustnosti nebo zavřitelnosti rozšiřování nebo používání vůbec, tedy v každém způsobu. Ostatně bylo na žalobci, aby hned první žalobní prosbu upravil co možno nejšíře, aby konformním rozsudkovým výrokem v souhlasu s doslovem a duchem zákona postiženo bylo jakékoli jednání v každém způsobu, jež by se přičilo příslušné normě a jejímu skutkovému podkladu. Nemůže býti o tom pochybnosti, že by se zřetelem k předpisu § 11 odst. (3) c. z. pro ono rozšiřování a užívání letáku na Veletřhu a v obchodní místnosti nemohlo býti v souzeném případě příznáno žalobní právo ani j i n é m u poškozenému bez zřetele k tomu, jak zněla žalobní prosba první žaloby třebaš na její úpravu neměl vlivu a nelze proto přiznati takové právo ani původnímu žalobci, který si první žalobní prosbu sám volil a upravil. Právem tedy soud první stolice žalobu odmítl pro zahájení rozepře Ck X 348/31 téhož jednání nekalé soutěže se týkající.

Čís. 12951.

Pracovní soudy (zákon ze dne 4. července 1931, čís. 131 sb. z. a n.).

V odvolacím řízení ve sporech pracovních, jde-li o předmět sporu 300 Kč převyšující, není místa pro použití předpisů čtvrté části civilního řádu soudního (§§ 461 a násl. c. ř. s.) o opravných prostředcích, nanejvýš nelze použít ustanovení § 496 c. ř. s. o zrušení rozsudku prvě stolice a vrácení věci k novému projednání a rozhodnutí, aniž předpisu § 483 c. ř. s.

(Rozh. ze dne 26. října 1933, R I 1040/33.)

Pracovní soud zamítl žalobu o zaplacení 60.000 Kč. Odvolací soud zrušil napadený rozsudek a vrátil věc prvěmu soudu, by ji, vyčkaje pravomoci, znovu projednal a rozhodl.

Nejvyšší soud zrušil napadené usnesení a vrátil věc odvolacímu soudu, by, doplně řízení znovu rozhodl.

D ů v o d y:

Co do přípustnosti rekursu proti usnesení odvolacího soudu stačí odkázati k rozhodnutí nejvyššího soudu sb. n. s. čís. 12.184. Podle § 33 zákona ze 4. července 1931, čís. 131 sb. z. a n. projednává se ve sporech o hodnotu vyšší než 300 Kč věc před odvolacím soudem (§ 32) znovu v mezích určených návrhy stran v odvolání; o řízení před odvolacím soudem platí obdobně ustanovení civilního řádu soudního o řízení před sborovými soudy první stolice jako soudy procesními s odchylkami v zákoně blíže uvedenými, které se však souzeného případu netýkají. Z uvedeného předpisu vyplývá, že není přípustné, by odvolací soud ve věcech pracovních, jde-li o předmět sporu částku 300

Kč převyšující, rozhodl usnesením podle § 496 a 499 c. ř. s., ježto tato ustanovení se na řízení před ním vůbec nevztahují. Ustanovuje-li zákon, že předpisů v řízení před sborovými soudy první stolice (§ 226 až 430 c. ř. s.) má být »obdobně« užit, není tu místa pro obdobné použití jiných zákonných ustanovení a nelze tudíž ani použití předpisů čtvrté části civilního řádu soudního (§§ 461 a násl.) o opravných prostředcích, nanejvýš došly tyto v zákoně o pracovních soudech zvláštní odchylné úpravy. Odvolací soud měl tedy v souzeném případě rozhodnouti rozsudkem podle prvního titulu druhého oddílu druhé části civilního řádu soudního, ovšem až po novém projednání věci, a neměl rozsudek soudu první stolice zrušiti a věc mu vrátiti, by ji dále projednal a rozhodl, neboť projednání věci znovu je podle výslovného předpisu § 33 zák. o prac. soudech povolán odvolací soud. Pokud napadené usnesení vyslovuje, že odvolacímu soudu následkem pochybeného odvolacího návrhu ani není možné ve sporu rozhodnouti, přehlíží, že rozsudek musí vyřídit učiněný návrh a že, má-li soud za to, že návrh není opodstatněn, vydá rozsudek tomuto právnímu názoru vyhovující. Ostatně, neplatí-li, jak dovozeno, předpisy civilního řádu soudního o řízení před odvolacími soudy, nemá ani ustanovení § 483 c. ř. s. platnost a není žalobci zabráněno, by ještě při jednání u odvolacího soudu nedbal náležitě opravy svého návrhu. Poukazuje-li napadené usnesení k tomu, že odvolací soud jest stolicí přezkumnou a že v souzeném případě nemá, co by přezkoumával, a nemůže v meritu odejmouti stranám jednu soudní stolicí, nelze přehlédnouti, že odvolací řízení ve věcech pracovních došlo zvláštní úpravy, podle níž druhá stolice není ryze přezkumnou stolicí, neboť má v mezích odvolacími návrhy určených věcí znovu projednati, což znamená, že na příklad odvolací soud není obmezen ve směru skutkovém na stav, jak byl zjištěn pracovním soudem, nýbrž že strany mohou uváděti nové skutečnosti a průvody, nehledíc k tomu, proč je v první stolicí nevedly; ovšem o nových nárocích kterékoliv strany nelze jednati podle § 33 odst. (3) zákona čís. 131/31 sb. z. a n. Ani podle § 496 c. ř. s. není odvolacímu soudu zabráněno, by místo vrácení rozhodl ve věci samé, a to nejen k návrhu stran, nýbrž i, je-li to podle úsudku soudu přiměřené, by vyřízení bylo urychleno (§ 496 poslední odstavec c. ř. s.). Ustanovením § 33 zákona o pracovních soudech jest v podstatě ještě rozšířena aplikace této právní myšlenky na pracovní soudy, hledíc k povaze sporů tam projednávaných.

Čís. 12952.

Nestačí dovolací návrh, aby formální stránce bylo vydáno rozhodnutí, nepraví-li, jaké věcné rozhodnutí žádá.

Podmínkou podružné určovací žaloby není průkaz právního zájmu na tom, aby se určení stalo co nejdříve. Podružná určovací žaloba jest však nepřipustná a zbytečná, má-li jí býti rozhodnuto jen o tom, co k hlavní žalobě beztak již pravoplatně musí býti rozhodnuto.

(Rozh. ze dne 26. října 1933, Rv I 2197/31.)